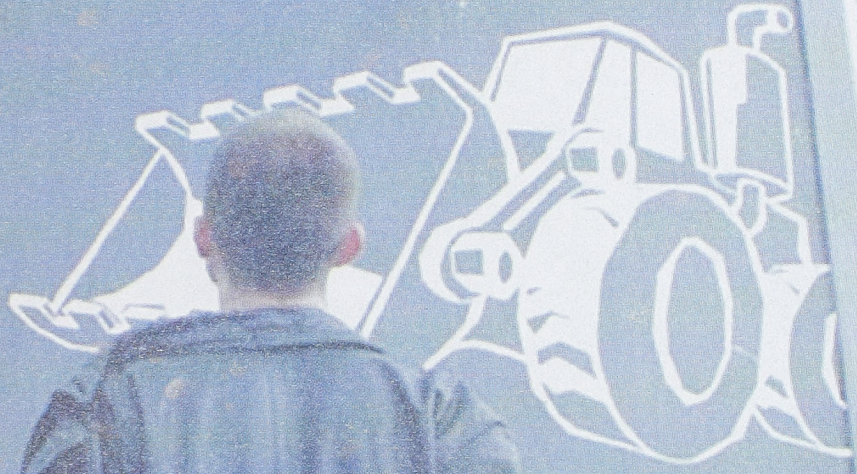

ЕЖ

SAMO
VAS
GLEDAMO

Број 2890
Година 66.
Новембар 2006.
Цена 20 динара

EKSKLUZIVNO

**THE HISTORY
OF SERBIAN
CULTURE**

Mrlješ

Publishing & Distribution

Beograd, Kneza Miloša 9/I

Phone: +381 11 3343 484
3282 387

Fax: +381 11 3240 017

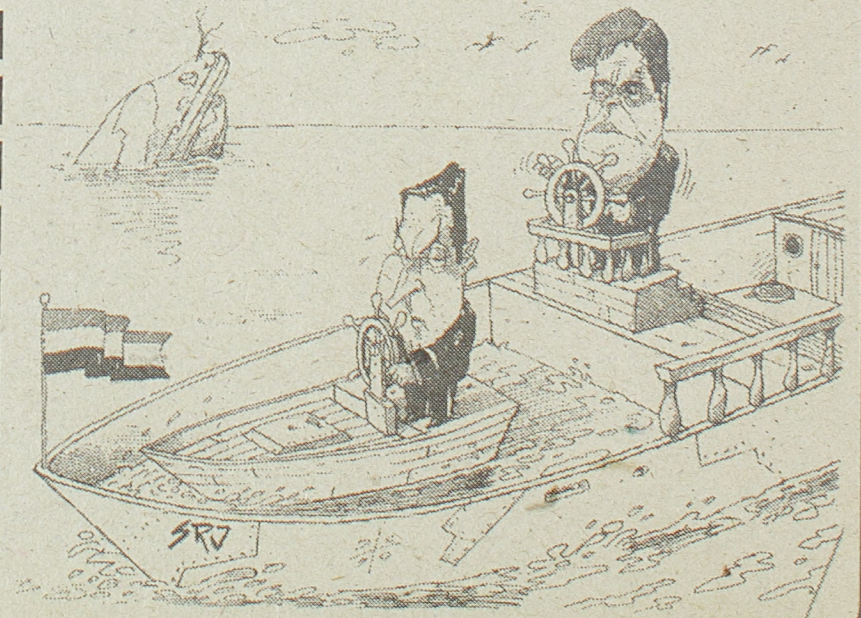
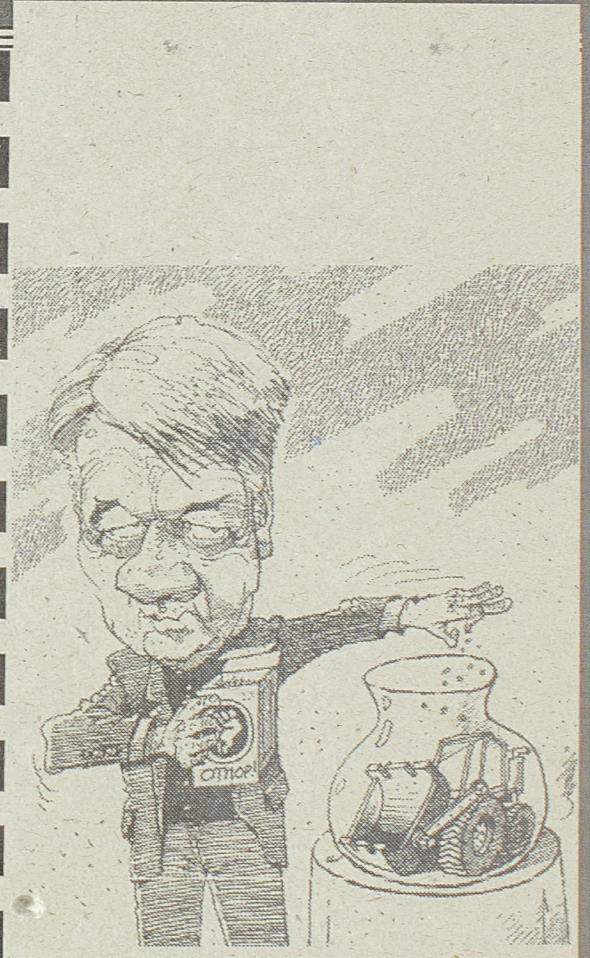
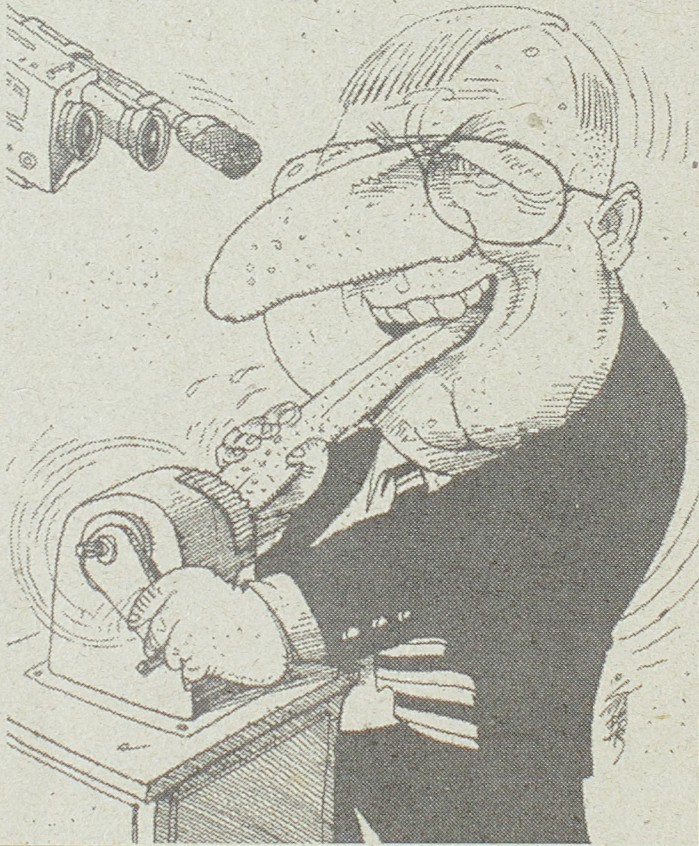
E-mail: mrljes@EUnet.yu
www.mrljes.com

ՕՏՊԻՏԵՑՆԵՐ!

ОВА СИТУАЦИЈА...

по Стабору

СЛОБО, ВРАТИ СЕ!

Коштуница!
Какав ужасан тип.
Кад би био само поштен.
Него је и поштен и образован.
Добро, то што је поштен и образован могло бисмо и да му опростимо.

Али, има људи којима стварно никад није доста.

Он не само да је и поштен и образован, него је и озбиљан.

Ето, наш добри народ могао би и преко тога да пређе.

Нерадо, али могао би.

Али, Коштуница, човек о коме је реч, и то не било који, неко први човек, спада у ону врсту људи који не хају за оно што им ми говоримо.

А и то што смо му опростили што је поштен, образован и озбиљан њему као да ништа не значи, него нашао да буде још и културан.

На таквом месту, па, културан.

Е, па докторе Коштуница ви се поигравате са нашем пословичном попустљивошћу.

Да је на овоме стао, и ми бисмо некако прешли преко тих особина које господина Коштуницу не препоручују не само за место на коме се тренутно налази, него ни за било које место које у нашим условима постоји.

Али, тај и такав Војислав, као да нас изазива.

Мало му је што је поштен, образован, озбиљан и културан, него нашао да нас вређа својом скромношћу.

Господине!

Докторе!

Професоре.

Војо!

Коштунице, бре!

Ми смо се, изгледа, грдно преварили у вама!

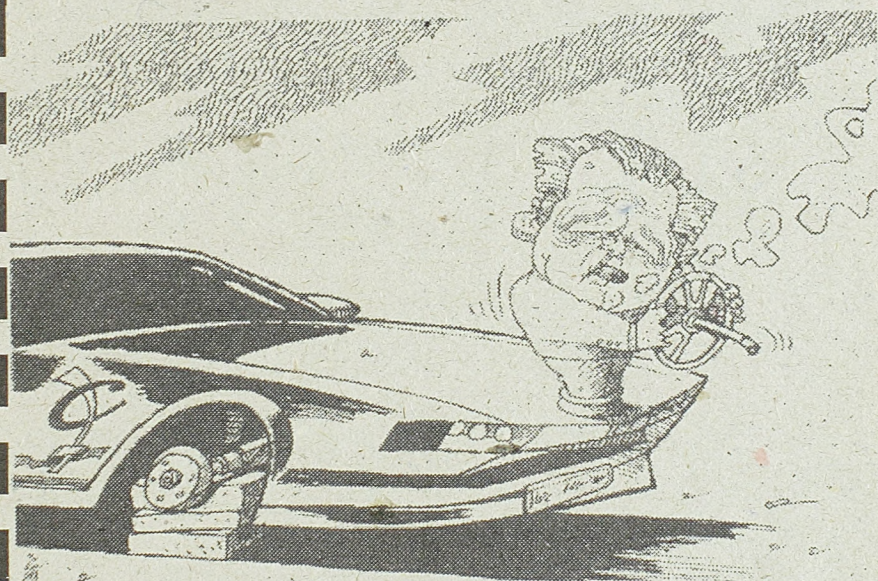
Уколико желите да имате било какву будућност, молимо вас да наше претње узмете крајње озбиљно.

Наравно, после једног оваквог упозорења, сваки би се човек од нас уплашио, али Коштуница као да не зна с ким има посла.

На наше претње, доктор одговара једном крајње изазивачком толеранцијом.

Пазите, господине! Знате ли ви с ким имате посла?

С нама тако нису могли ни људи нарочитог кова.
О, ужасног ли човека.

Карикатура: СТАБОР

Он нема чак ни свог личног министра полиције.
Он нема намеру да уђе ни у неки локални рат.
Изгледа да ни Црну Гору неће да нападне.

Чекајте, да ли је истина, или су то само гласине да доктор још ни милион марака није изнео у неки свој рачун у иностранству.

Коштуница чак ни са целим светом није у сукобу!

Чекајте, па зар нам је такав човек потребан.

Шта, ни његова жена нема ЈУЛ!

Е, то је већ превише.

То је кап у препуној чаши.

Кад већ помињемо чашу, овај виски који пијемо је без везе, а по свој прилици није ни двадесет година стар.

То је оно што се више не може трпети.

Такав човек нама не треба.

Слобо!

Слобо, врати се!

Пусти то што те не жели Србија, Балкан, Европа, па и читав свет.

Али, Слобо, сатира без тебе не може.

А ни Мира нема алтернативу.

Врати се Слобо, ти за разлику од Тита то још увек можеш!

Радивоје Бојичић

ПОСЛЕ МИЛОШЕВИЋА,

ЈЕЖ СЕ ОПРАШТА И ОД КЛИНТОНА

ГУДБАЈ, МИСТЕР БИЛ!

ИМПИЧВАЈЗ (МОНИКА)

БРИГА О ДЕЦИ - ПРИЧА ЗА ЛАКУ НОЋ

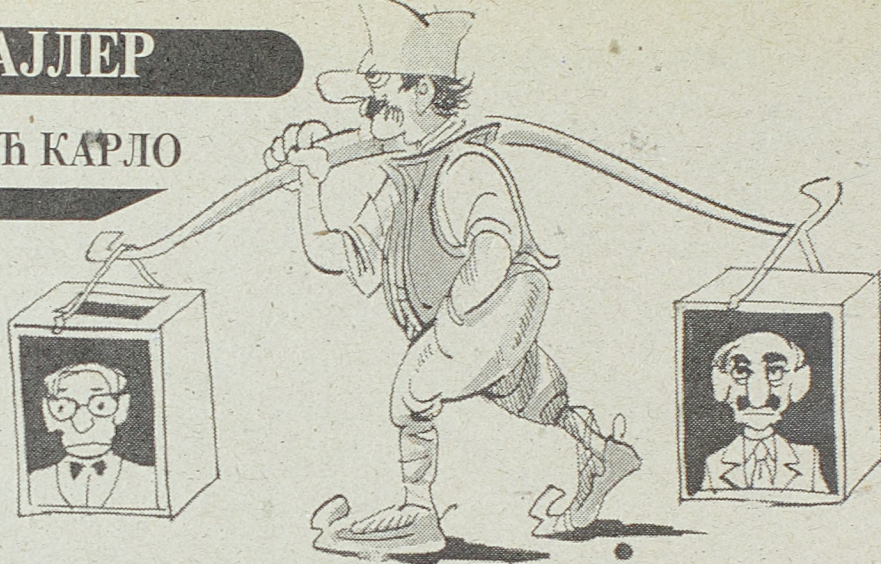

Што би Dole саг је Gore

ШТА САМ САД ПОГРЕШНО УРАДИЛА???

Др. МИНИЋ КАРЛО

ПРАВИ БЕОГРАЂАНИН

У главном граду живе Београђани и прави Београђани. Прави Београђанин нече да се меша са овим првима, сем ако мора. Веч је друга генерација у граду, и изгубио је оно здраво руменило, за које су прави Београђани мислили да је алергија на град. У ствари, бледуњав је, а мајка га је преко везе ослободила физичког у средњој школи, углавном једној од угледних гимназија. Да се не би сувише мешао са ознојеним дошљацима, који су у новим ципелама играли фудбал !!/? у школском дворишту. Приликом излета у природу, био би ошамућен чистим брдским ваздухом, па би потражио какав камион или аутобус да удахне мало из ауспуха и поврати се.

Кад би га, поподне, назвали другари, тек придошли из "провансе", мама би их учтиво одбила речима: "Он спава", или "Не може никуда, баш је опрао косу". На факултет би долазио у меканим италијанским ципелама, енглеским џемперима, канадским кошуљама... И увек би се чудило шта ови "швеђани", одевени у синтетику и шимике, траже по цели дан на факсу. Поготово би се чудило како дају испит за испитом, као да немају друга посла. Додуше, и он би повремено запео, кад би, например, дао реч ујки док су били на слави код тетке Мице. Коначно би дипломирао, већ као зрео човек, са београдским стажом од око тридесет година.

Онда би теча, познати хирург, нашао везу и Београђанин би добио посао у богатој фирми. На послу би био уредан и изостајао би само ако тркне на скијање, или у Италију по нову гардеробу. Није имао неке посебне идеје, па је шефовима углавном служио да их подучава како се везује машна, уз шта се пије виски, које ципеле су у моди...

На једвите јаде, и на наговор родитеља, тетке и ујака, би се оженио. Обавезно провинцијалком, младом и амбициозном, која би прво рашчистила сталак у купатилу са његовим парфемима и дезодорансима и бацила му пењоар /како би она рекла тај педерски кењоар/ у ђубре.

И тако би Београђанин полако постајао мушкарац.

Само у својој кафани, у свом друштву из гимназије, жалио би се да је Београд пун сељобера, и да праве Београђане среће само на Копу, или у Виа Венето. Или оне зиме док се протестовало по београдским улицама.

Воли Коштуницу, али су му Жарко Кораћ и Лабус милији. Презире и делије и гробаре. Он је од оних правих Београђана који пуше лулу и навијају за ОФК Београд.

Носи искључиво "пол енд шарк", користи парфем "егоист", вози стари мини морис, гледа кошарку, а не фудбал, и грозил се идеје да прода свој салонац и за те паре купи стан ван круга двојке и приде пословни простор, што она његова провинцијалка већ годинама наваљује.

Има браду и пса, и са уздахом се сећа летовања у Ровињу.

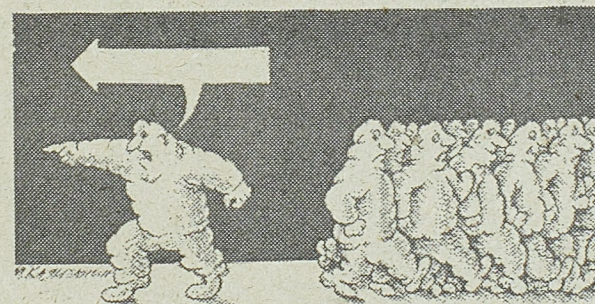
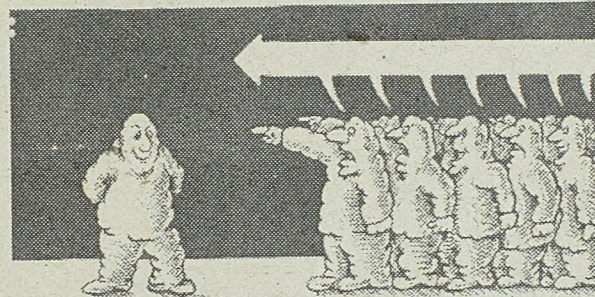
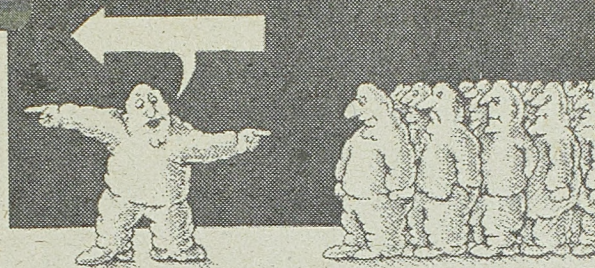
Левичање свега постојећег, опет

После тридесет пет година титолитарног режима (са повременим левим скретањима упркос песмици "Ми ти се кунемо"), седам година црвеног многобоштва на свим нивоима (кад се знало да сви пију, а да само будале плаћају) и тринаест година свакодневног утицаја ултрацрвених зрака на го и бос народ (а народ је баш због тог ултрацрвеног утицаја и обосио и огологузио), па плус педесетак сати (у којима се није знало је л' се закаснило ил' се, на против, преуранило), па два пута плус оклевање и натезање (од чега би требало одбити само време кад луд збуњеном ради оно што му је одувек радио), па Г17 плусквамперфект (као незаобилазни субјект у сагледавању објективне стварности данас и овде и, како у земљи, тако и у иностранству) - наша црвена ултралевица је средином прошлог месеца коначно нанустила теорију беспштедне критике свега постојећег (теорију која никад и нигде није заживела) и прешла на још беспштедније величање свега постојећег, тј: на левичање (које је и до сада постизало највеће успехе у развоју и напредовању, како личности на положају, тако и безличности у карактеру)!

Левичање свега постојећег је, дакле, само променило објекат левичања (пресалдумило се, тј. са споро силазећих левичара, левака, левурди и левичке прешло на десничаре, десничке, десниче, центристе и умерене умерењаке) и за врло кратко време узело толико маха (маха-ха-ха-ха!) да се многим чини да је увек, одувек тако било.

То што су левичари и друг који је и даље председник Србије, и други друг, који је новоизабрани председник владе те исте Србије, не може и неће збунити наше левичајнике свега постојећег; они из свег срца (које више није на левој страни онолико колико им се то некад чинило, не чинило, на месечинилишту) и из све снаге најискреније левичају само и искључиво: све што долази од ДОС-а и његових доскока и доскочица, од ДОС-а и његових доследности, достигнућа, достојности, доступности, па чак и најобичнијих досетки, а све у жељи да се постане досељеник, тј: да се некако убаштра у тај ДОС, па макар и као највећи и неизлечиви досадник.

- Ти му затвориш врата за ДОС, а он улети кроз виндоуз!

Карикатура: М.Калдичанин

Пише писма уредништву свих новина и има разумевања за све, па чак и за оно што није смело ни да се помисли у његовом присуству, а камоли да му се гласно помене - док је био оно што би да опет буде.

На улици се јавља свима које макар онако из виђења зна, с виђенијима се срдечно рукује, а кад највиђеније скрљапи да љуби и балави - само ћорав не види да му се подаје и потура; море, и потурица би био само да се после негде на високо намести.

Где год се какви окупљају (око било чега, може и око најпростијег пасуља) ето га, с темпираним закашњењем - да сви виде како се са свима здрави, како је са свима добро, боље, најбоље, како је на жеби-си-матер... Мљацка, плуцка и прдцка.

Утакмица, изложба, приредба, позориште, концерт - све може, ако ће доћи неко због кога би и он дошао, па да се лепо поздрави и поприча (шапат обавезан, одело и кравата нису), па да се све то још и услика... Ихaaa!

Не сме се пропустити ни једна једина прилика за левичање свега постојећег!

Док се не постане ДОСтојник, какав-такав.

Мали проблем би могло да буде то што се таквих већ сада накупило толико да немају сви ни где да седну (а тек да заседну), али превазиће се то брзо - оснивањем Основне организације левичајућих у ДОС-у ("Левичари свег ДОС-а, уједините се"). Хоће, не бој се. Они који су простим јуличењем успели да чак и од голуба направе птицу грабљивицу, успеће, вала, да и ДОС учине недоследним.

Далеко било.

У великој је журби, нервозан је и стално погледује на сат. Типичан српски јапи.

Или краће - апи.

Али, захваљујући на поклоњеној прелазној оцени и уручујући донатору двојке коверат са уговореном свотом, која ће његовог меса месо одвести у следећи разред, отац гузоњиног сина неће пропустити да каже како ово не схвата само као свој, него је то и успех његовог сина као и осталих субјеката наше просвете од Ђирила и Методија, па преко Вука и Доситеја до данас и овде.

Кад је видиш, рекао би да она ништа не схвата.

Типична наша пинкуша.

Међутим, кад је чујеш како каже да комплимент који јој је упућен никако не схвата као признање себи, него пре свега фризеру, козметичару, маникиру, педикиру, кројачу и осталим припадницима екипе која води рачуна о њеном изгледу, постаје ти јасно како она баш и не припада оном људском соју који не види даље од носа, макар тај нос био и прћаст.

Савест нашег друштва.

Типичан клан Удружења.

Ако прочиташ нешто његово, што можеш једино под принудом, уценом или за неку велику опкладу, сигуран си да тај може бити писац само у земљи у којој још тек ретки појединци немају своју књигу.

Али, кад тај добије важну књижевну награду, он ће обавезно рећи како то признање никако не припада њему, него да га можда и више од њега заслужује његов издавач који је и у ова времена што књизи никако не иду на руку смогао снаге да штампа његов рукопис, рецензенту који је у океану нових наслова препознао његово дело, супрузи која га је разумела као писца коме је дала предност над њим као мушкарцем, и, пре свих, читаоцима који му враћају веру у сврху

ЗАСЛУГЕ

и смисао саме књижевности.

Воли земљу.

Типичан наш патриота.

Док је трајало бомбардовање није излазио из земље.

Напротив, налазио се на безбедних триста метара испод површине миле нам отаџбине.

Али, кад су почела да пљуште одликовања, у свим његовим изјавама свако се могао уверити да овако бројна одликовања он уопште не сматра само својима, већ да их доживљава и као признање онима који су погинули, онима који су рањени, онима који су остали без крова над главом, као и онима који су све време били у првим борбним редовима.

Кад је рушење у питању, прави смо неимари.

Типичан наш неимар.

Да нисмо вечито у рату, докажују отварања подигнутог срушеног.

Као што су то мостови, на пример.

И док се са свих страна чују овације и повици живео и пошто неимари изговоре оно наше чувено да мостови спајају људе, приближавају обале, а омогућавају и други несметан проток људи, идеја и капитала, наш пресецник свечаних врпци ће још додати да заслуге за ово пуштање моста у спајање људи, приближавање обала и други несметан проток људи, идеја и капитала, не припадају само њему, него да их подједнако заслужују и други учесници у овим догађајима.

Нашу историју праве појединци.

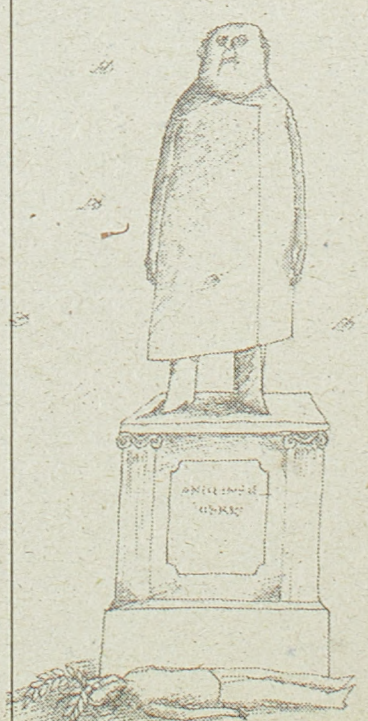
Типичан наш историјски појединац.

Када је срушен српски двадесети век, тачно се видело ко је најзаслужнији за све што нам се више неће догађати.

Таман кад смо помислили да ће се овога пута знати који је од нас учинио ово, после избављења Јевреја из египатског ропства, највеће добро дело од кад се добра дела уопште евидентирају, јавили су се наши учинитељи, објашњавајући нам како за то нису заслужни они, него је то учинио читав народ, коме су се они и багери само придружили.

На крају, типични ми.

Па кад наш човек види за шта је све заслужан, како му са свих страна пљуште признања, како се са њим не дели само зло, него и добро, не може, а да не буде срећан и не узвикне како никако не може допустити да се срећа приписује њему у заслугу него да он никада не би могао бити срећан да му у томе нису помогли сви они који су се до сада, који се сада и које ће се убудуће утркивати да га усреће.

Карикатура: М. Берлек

МИ, КАО ПРИМЕР СВЕТУ, НА ПРИМЕР

Милован ВРЖИНА

Америма, изгледа, није било доста што су од нас војнички (читај авионски!) побеђени, што смо им оборили онај невидљиви авион код светски познатог гробља невидљивих авиона у Буђановцима, већ су, опијени поразом, наставили и даље да нас изазивају.

Ево, ових дана, мазнули су нашу формулу бројања гласова на својим председничким изборима.

Свима је, наиме, познато да су наши избори најдемократскији, најпоштенији, најскупљи и све тако нај, нај...

Код нас нема пута, пруге, или фабрике и фабричице која није бар дванаест пута отворана!

А шта су то они отворили у својој предизборној кампањи?!

Онда, код њих оба кандидата имају право да држе предизборне митинге, па да се суочавају, па да их прати публицитет... И онда они то назову равноправност кандидата!

Сиц!

Код нас је равноправност кад то има само један кандидат, бато мој!

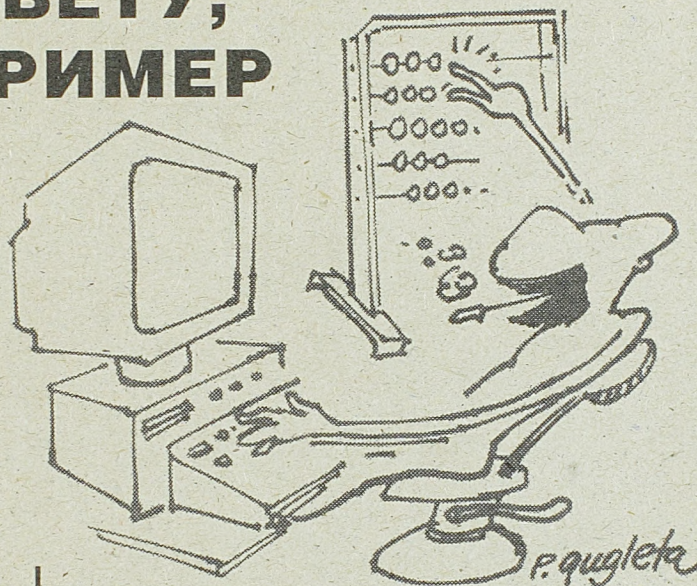
Сваки наш иоле пристојнији путић, или привредни објектић, толико је пута отворан да слави више од три стотине пута годишње дан отворених врата!

Али, у земљи коју још увек зову Сједињене Америчке Државе, до сада су се председници углавном бирали тако што их крупни капитал и центри моћи, поприлично невидљиви, одаберу, а онда им дају паре за кампању да се покажу народу.

Код нас је бивало нешто слично. Само смо паре давали ми, то јест, узимали су нам.

Тако испада да смо ми тај невидљиви центар моћи.

Е, а код њих није могло да се украде оволико колико се код нас крало.

Мислим, и гласова!

И сад, чујемо, Амери даноноћно броје, и то ручно, гласове на Флориди.

Па, као, њихова се комисија забројала, па...

Нема ту - па!

Све је то, бато мој, последица даноноћног бављења Американаца нама.

Нису могли мирно да спавају. Изучавали су нас дубински, па су се просто саживели са нама.

Почели су да мисле као ми. И не само да мисле: почели су да своје проблеме решавају на исти начин као што смо решавали ми.

Ал Гор сузе рони, и просто не може да дође себи; зна да га је онај Буш млађи победио, али сумња да је овоме помогао још млађи буразер. Буш.

Е, мој Горе, нису то српска браћа па да ће један против другог! То је бар госпођа Медлин могла да ти каже!

Даље; зашто мучите чланове комисије на Флориди да броји до изнемоглости. Све то може да се реши помоћу Савезне изборне комисије!

Како - како? Једноставно, понудиш члановима СИК-а по једно амбасадорско место, буразеру. Бар ви свуда имате амбасаде!

И, на крају, ако не иде ни то, ту је Лекс специјалис.

Ми смо и то пробали и целом свету доказали да за нас нема проблема.

Зато се ми данас налазимо овде где се налазимо.

А ви, Амери, погледајте где сте ви!

Цео свет вам се смеје.

ДИОГЕНИОЗНО

Од времена када је историја престала да буде празно слово на папиру, па до дана данашњих, Срби су редовно узимали учешће у исписивању тих слова.

Да не бисмо улазили у историју на мала врата и да не бисмо из Србије излазили како се коме прохте, побринули су се обновитељи Велике и градитељи Мале Србије, који су у својим рушилачким походима поштедели велика врата.

И тако смо добили Малу Србију с великим вратима и сви се нашли иза браве.

И док су они спретнији усавршавали систем "около па на мала врата", ми смо, поуздавајући се у ону "ко куца отвориће му се", лупали не главом о зид, него истом о иста велика врата.

А када су се велика врата Мале Србије коначно отворила, на другој страни нас је дочекало исто оно буре, из којег је провирио исти онај Диоген, осветљен истим оним фењером и оним истим филозофским смислом за зезање.

И ко зна како би се ово наше отварање према свету завршило, да се није први прибрао Жарко Кораћ и објаснио нам да остатак света није у чабру, већ је овде реч о изопаченом диогеновско-шешеловским смислом за хумор.

Након тога је неколико очевидца посведочило да је Диоген баш онај што на снимку ДБ-са фењером прати Славка Ђурувију.

Вук га је такође идентификовао као једног од нападача на његово "боли ме уво за све", а по количини шљунка у бурету ни везу са Ибарском није искључио.

А онда се коначно огласило наше правосуђе захтевајући од Диогена да каже нешто у своју одбрану, како би се испоштовала демократска процедура.

-Браћо, Срби - поче да вређа Диоген, и настави - када сам својевремено био у посети малом граду Миндосу, са једном исто овако несразмерно великом капијом, рекао сам својим домаћинима: "Затворите капију да вам град не побегне!"

На те речи тракнуше окупљени студенти који су у својим отпор песницама грчевито стискали своје индексе, пасоше, визе и бурекe за понети, и дефинитивно ућуткаше Диогена, који се поражен повуче у свој чабар.

И пошто смо тако раскринкали Диогена, као Србина, филозофа и титоисту, остала је још једна загонетка везана за Диогенов животни принцип да у позориште долази тек када се представа заврши и сви из њега оду.

А да ми ипак мало пришкринемо та врата?

Јасмина Буква

Карикатура: Б. Марковић

Т А Т А - М А Т А

Плави патлиџан је настао од парадајза привођеног на информативни разговор.

Брзе пруге су тако брзе да су невидљиве.

Продајем "Волво" на стране, црногорске таблице.

Не тим папиром! То ми је образ.

Гладни смо, а социјализма никад доста.

Драган Матејић

А Ф О К Р И Ф И

Пет векова под Турцима пролетело нам је као педесет година под комунистима!

Извоз памети **био** је једини начин да се Србија сачува као последња комунистичка земља у Европи!

Шта ако Црна Гора има излаз на море? Србија има излаз на небо!

Откад сам чуо да комунисти неће више присвајати гласове мртвих, могу мирно да умрем.

У недостатку провидних гласачких кутија комунисти су користили провидне методе!

Раде Јовановић

НА ИВИЦИ МАРИЦЕ

Пише Драгутин Милић Карло

ТЕЛЕГРАМИ ПОДРШКЕ

Молимо нове власти у Србији да не укаљају име.

Дос Пасос и Достојевски

Немамо багер, јел може ауди!?

Отпор, Подгорица

ДОС-у: Стижемо аутобусом, набавите нам чланске карте. Нека боља места.

Месни одбор ЈУЛ-а Прелетница

Не дај се, Слобо, деведесет посто света ти остаје верно.

Фидел

Запушите нос, пуштам гас!

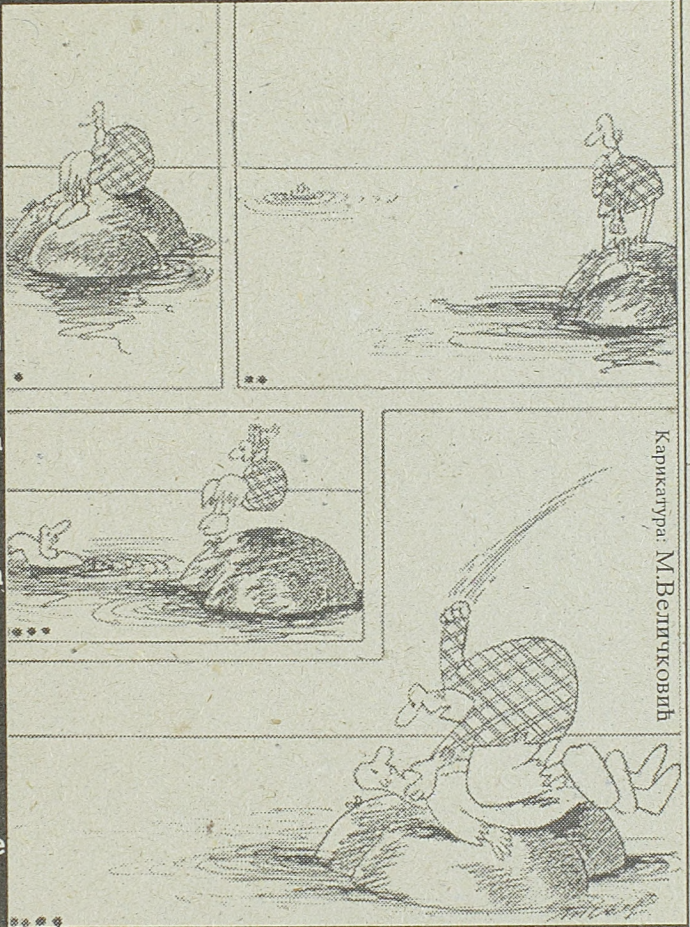
Баћушка

Не дај се, Миро, Марковићи су уз тебе!

Иван и Раде

Куштунице, само снимај даље!

Твоји Роми

Могли бисмо да хранимо пола Европе,
кад би нам сви послали хуманитарну помоћ!

Ранко Гузина

ШВАЈЦАРСКА

Ми смо на добром путу да једног лепог дана постанемо Швајцарска.

То су углавном сви схватили чим је дошло до промене власти.

Бивша политичка врхушка се обогатила и уступила место новој, садашњој власти.

Наравно, питање је да ли ће се ови садашњи обогатити као њихови претходници, али биће и они (и они поред њих) богати.

Ту је поента у обрту, да се не влада дуго како би што више људи дошло на ред.

Буде се годину дана на власти, покупи се лова и уступи се место следећем.

Како одакле толике паре? Па народно благо је неисцрпно.

Тако би већина нашег становништва била богата и имали бисмо стандард као Швајцарска.

Добро, било би и тада сиромашних, али мали број, и то би били они што су на почетку били богати.

И тако редом.

Миодраг Лазаревић

Начелник Генералштаба ВЈ Небојша Павковић у интервјуу "Политици" изјавио је како нема појма којом имовином располаже његова жена.

Испада да Павковић не само да није имао ништа са Миром Марковић, него није имао ништа ни са својом женом.

Јул је из својих редова изабацио малог Вулина.

Пре тога је мали Вулин из себе избацио Јул.

Бивши Милошевићев председник Југославије Зоран Лилић основао странку.

Зоки се нада да ће тако једном постати и свој председник Југославије.

Не зна се ко више, да ли Жарко Кораћ или неко други од његових осам присталица, замерају Војиславу Коштуници на неким потезима.

МАТУРА МОРТЕ

Ко то у једној земљи сељака све влаковима без возног реда великим транспортом чете ђака професоре с дневником увреда

Колико путник... кад иде пешке сигурно не много, то знамо изнова нас уче старе грешке кад своје нећемо да туђе дамо

Тамо где смо приношени жртви Остајте...пева Шантић, па шта буде у земљи где само бораве мртви са устима пуним родне груде

Што на уму друмовима лута звезде слуте нове неприлике ћелел-кула знакови крај пута и у мермеру матурске слике.

Поп.Д.Бурђев

Нема неспоразума између Ђинђића и Коштунице. Напротив, имају споразум, и то написмено.

Једино што различито читају - оно између редова.

Требало би некако јавити одлазећим кадровима у Друштву за бригу о деци да нико, ама баш нико не може да има баш све! Ето, унуче нашег бившег диктатора Милошевића никад неће имати, јер се нико неће усудити да му купи - звечку!

Чак ни уредник јој Миломир Краговић не зна чита ли ико књиге Мире Марковић. Не зна он ни да ли је икад иједна продата у некој књижари, али са сигурношћу може потврдити да су другаричине књиге сигурно најоткупљивијине. Не би Краговићу ништа чудно било ни да је бивши министар Жељко откупио и књиге које ће Мира тек да напише.

Удружење књижевника Србије узело је у заштиту свог члана, истакнутог песника Драгана Колунџију. Удружење оштро протестује што га Ошшани јеж одавно није зезао.

Није ми што Јадранка Јовановић пева; и треба да пева, то јој је посао. Мени је само ко бајаги криво што многима око ње - више није до песме.

Ако овом брзином настава да руши зидове санџија, председник Војислав Коштуница ће опет изазвати Милутина Мркоњића да крене у изградњу!

Ако пропевају неки политичари, постоје реалне шансе да опадну цене у хотелима и ресторанима за дочек Нове године!

Министар иностраних послова Горан Свилановић вози се у старом ауту. Али, кад оде у иностранство, осетиће како је лепо променити кола...

За две песме уступљене РТС-у Зорица Брунџлик је добила хонорар од два милиона динара. Нико нам није умилније певао - за веће паре!

Глумац Деско Станојевић био је у једној левој партији задужен за бригу о деци, и често је играо бесплатне дечије представе. Хонорар је уплаћиван на жиро-рачун његовог пса Симе!

Савезна влада укинула је таксу за излазак из земље, да се бивши политичари не излажу претераном трошку приликом бекства из земље!

Бивши премијер Србије Мирко Марјановић увек је био доследан. Он је између прогреса и регреса увек бирао Прогрес. И то цео!

Да ли је Г17 Досов Јул плус?

СВЕМИРСКИ ДНЕВНИК, 4218. г.

Археолози су ових дана наишли на необичан траг који указује на постојање још једног народа на територији планете Земље.

Послије вишемјесечних ископавања, установљено је да је на овом простору некада давно (прије више од 2000 година) живјела извјесна људска заједница.

Наиме, на дубини од око пет до шест метара пронађен је комад хартије необичне садржине. Експертска група лингвиста и стручњака за хијероглифе успјела је да протумачи текст и да све скупа објелодани као заиста значајно откриће.

Иако ником није јасно о чему се тачно ради, текст је отприлике гласио овако: "Изборно мјесто... гласачки листић... група грађана... кандидат..." и нека имена без смисла и значења.

Оно што је посебно зачуђило археологе је број оваквих листића. Само са датумом 24.9.2000. пронађено је око 10 милиона комада.

Шта су ови листићи могли да представљају?

Питање је постављено

свим релевантним катедрама и научним институцијама.

Организоване су трибине, формирано свемирски округли столови.

Тим редом су убрзо и одустајали сви од проблема, јер нијесу хтјели да губе вријеме трошећи се на овако тежак задатак...

Тек понека ријетка, да не кажемо упорна статистичка организација настављала би да се рве са дивовским послом. Једна од њих је, трагом географских енциклопедија ишчезлих цивилизација, успјела да дође до назива земље; друга до броја становника; трећа... и тако редом.

Сви подаци су се сливали у централни васионски компјутерски систем. Али, убрзо се није могло рачунати на компјутере, јер су често блокирали уз образложење: "податак немогућ... податак немогућ..."

Заправо, радило се о броју становника и о броју гласачких листића. Долазило је до диспропорције која је компјутере искључивала из даљег рада, а научнике удаљавала од претпоставки да се ради о некој врсти избора (јер су на тим

просторима постојале сличне манифестације).

Научници, а још мање компјутери нијесу могли да схвате шта значи седам милиона бирача гласа на десет милиона гласачких листића, као ни то шта значе разни натписи на пронађеним панойма, у стилу: Крађа... Крађа... Изборна крађа.

Проблем је попримио мистериозни карактер.

Грађичио се са паранормалним појавама.

Научни форуми су водили мртву трку да нешто још докопају важно за проблем диспропорција, али узалудно...

Трошила су се знатна материјална средства због чега је СФС (свемирски финансијски сектор) тражио извјесне одговоре... И, послје вишегодишњих истраживања, направљен је један општи закључак у којем се наводи да је ријеч крађа на свемирски универзални језик немогуће превести. У њиховој организацији оваква дјелатност не постоји, зато није било потребе око конституисања адекватног термина.

Проблем је проглашен апсурдним.

Перица Јокић

ШАРЖЕР У МОЗГУ

Ја сам! Ја сам! Ја - сам?!

Коцкар се штити кулом од карата!

Ништа још није готово! Рече пребег.

Слепи вођа нам отворио очи!

Добар договор пара вреди,

али је лош скупљи!

Народ је рекао своје! Ко је за?

Бане Јовановић

КАПИ ЗА ГЛАВУ

Даље се не може живети овако, али ми ћемо експеримент извести до краја!

Могу вам рећи са нескривеним поносом, да сам много шта прећутао.

Дошао је час истине- оптужени даје завршну реч!

Кад ми усеремо ствар, одмах падамо на дупе!

Истонишљеници кваре једноумље.

Степен опијености може бити лаки, средњи, тешки или отрежњавајући.

Живојин Денчић

РУПА

**Милен
Миливојевић**

И рупа је царство,
под условом да пристанеш
да будеш миш.

Рупа неће нарушити стабилност зида,
под условом да је у њему
само твоја рупа.

Светлости ћеш имати
сразмерно величини отвора рупе,
који мора бити усклађен
са потребама твоје мишје безбедности,
под условом да су мере твог габарита
мишји разумне.

Из рупе не мораш никуда,
под условом да у њој имаш
све што ти је потребно за живот,
макар и не имао никакав живот.

Мачка може изгубити стрпљење
да те чека испред рупе,
под условом да је довољно сита
или да је сувише гладна.

Може те испред рупе сачекати
и нека друга мачка,
која и не мора много личити
на мачку,
под условом да често
излазиш из рупе.

Може, дакле, и рупа бити царст-
во,
под условом да никад не
пожелиш
да изађеш из ње.

Може се догодити да никада
и не изађеш из рупе,
под условом, ако и ниси миш,
да си испунио све остале услове
и да си сатеран у мишју рупу.

БАЛКАНСКИ НЕРВЧИК

**Зоран
РАНКИЋ**

Слобода је соба са хиљаду
врата. Свака воде из слободе.

И слободни облаци плове
куда ветар дува.

Побегла ми је слободна
мисао.

Роб сам слободе! Не дам
своје окове!

Слободан човек оно што мора
чини добровољно!
Стигла је слобода! Ко зна кад
ће опет!

Слобода је робу бити на сло-
боди.

Да би слобода могла да на
врата закуца, мора прво да их
развали!

До највеће долазим слободе,
просто желим да ме из ње
воде.
Страх од страха ка слободи
води, слобода те често води
из слободе.

Слободном ветар је брат
а поље трен
сапетом сестра је туга
а поље век!

ОРДЕНИЈУМ

Мери из Јонескове "Белаве певачице" каже: "Доналд и Елизабет су сад сувише срећни да би могли да ме чују. Могу, дакле, да вам откријем једну тајну"...

И ја вама!

Од 1900-те се сви трудимо да дочекамо 2000-ту - миленијумску. И цео свет ју је дочекао, сем, наравно нас, најбољих, најпаметнијих, најхрабријих... Е, ми, као такви, нисмо могли да се помешамо са тим тотално бајатим светом, па смо, за разлику од њих дочекали Орденијум.

И почеше да пљуште ордени. Јеси ли на факултету добио шестицу из ОНО и ДСЗ, ево ордена! Јеси ли престао да пишкиш у пелене у петој години - орден, него шта! Јеси ли за време рата храбро чукао двеста метара под земљом у склоништу које ни атомска бомба не би растурила - ево ти орден за испољену храброст! Јеси ли успео да саставиш проширену реченицу, браво, орден је твој!

Јеси ли... јеси ли... јеси ли...

Гледам, слушавам и покушавам да се уденем у те силне "јеси ли", па да се огребем бар о један орденчић. Може и без дијаманата. Не мора, чак, ни да буде од 800 и кусур грама, јер ме језа подилази кад помислим на оног великкомученика коме је тај осамстограмаш намењен. Замислите, молим вас, да вам неко о врат окачи тег од толико грама. Несрећни врат, шта ће, куд ће, почне да се савија, па изгледа као да се неком стално клањате. Но, ни по јада за врат, али и кичма почиње да се усаглашава са својим горњим делом. И савија се, савија...

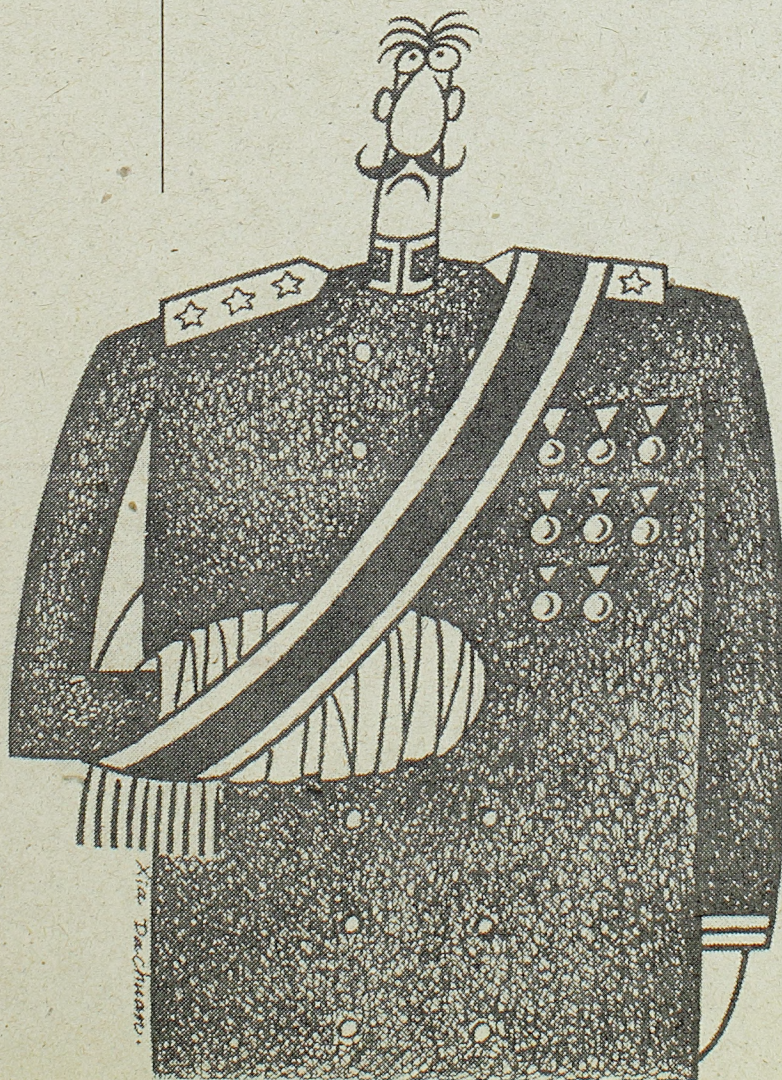
Ви више не изгледате као да се клањате, већ као да ходате четвороношке. А онај тег-орден све више се претвара у звоно. И ви, цанге-ланге где год кренете.

Боже ме саклони, као...

И зато, ипак, нећу орден. Не заслужујем га ни по једном критеријуму. У рату ми је тераса била склониште, реченицама ме је природа обдарила уз малу помоћ школства, а пелене су напуштене пре пете године. Шта ћете, напредно дете!

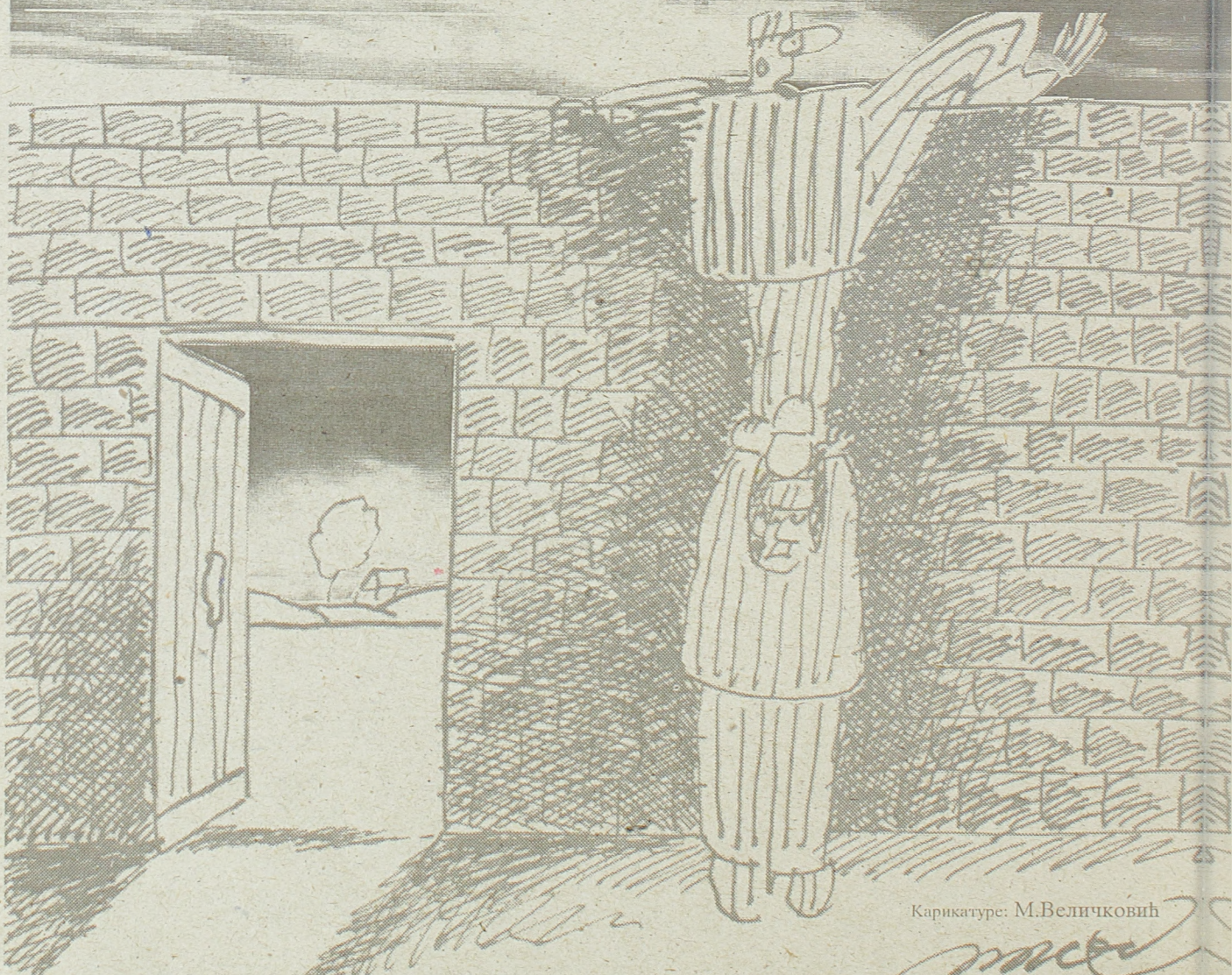
И зашто, онда, да се придружујем тим носиоцима? Уопште не волим да идем на четири ноге, а ни да звоним, а ни да блејим. Зар и без мене Србија нема довољно блејаваца и мекетала?

Маргарита К.

Карикатура: Xia Dashuan

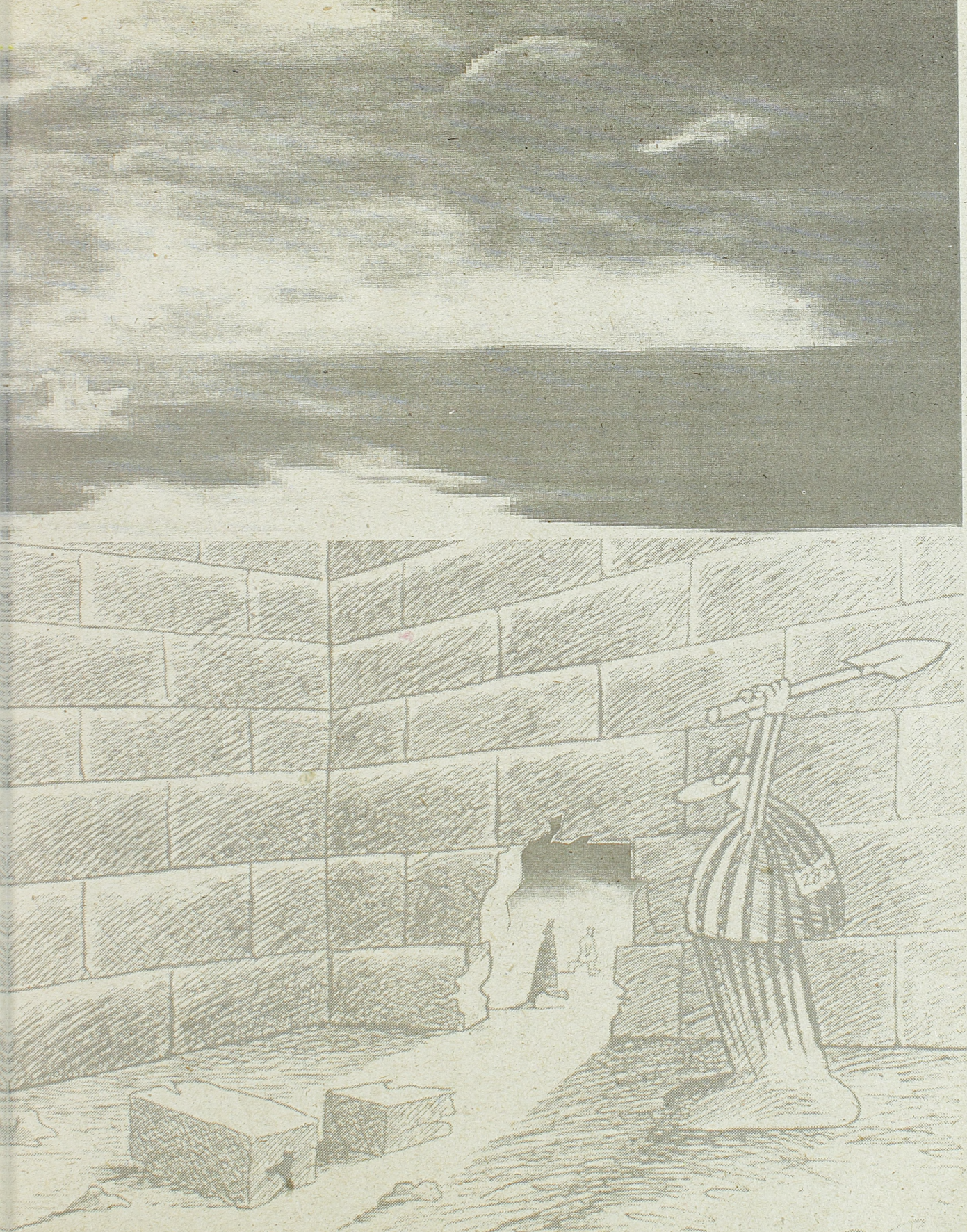
Поздрав нашим чистаоцима из Ниша,

Карикатуре: М.Величковић

У једном нашем затвору дежурни чистач каже затворенику:
-Изађи мало у ходник да очистиш ћелију, сутра долази комп-
нистар...
-Шта, најзад сте и њега ухватили?! - одушевљено ће затвореник.

КОМИНИСТРИ...

...И КОРОБИЈАШИ

Дошао коминистар у један затвор па пита затворнике: -Јесте ли задовољни храном?
-Јесмо - одговарају они углас.
-Да се не догађа да неко добија мали комад меса, а други велики?
-Не догађа се никад. Сви добијамо малу парчад!

Нушићева предизборна кампања:

Ако за "НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА"
изабереш "СУМЊИВО ЛИЦЕ"
и даш му "ВЛАСТ" - ја ћу бити
"ПОКОЈНИК", а Ви сви
"ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА".

Владимир Кусовац

Смрт је најефикасније средство
против старења.

Циљ оправдава средство.
Не и човека.

Драган Петковић

И ово мало душе је постало малодушно.

Неке коалиције опозиционих странака,
као да потврђују да мржња везује
јаче од љубави.

*Кад ће ша демократија,
заведеће је већ једном.*

Зорица Вулетић

Демократија је за све, али нису сви за
демократију.

Добитна комбинација: са Г-17 плус
и мат!

Сиромашни терају инат: хоће пошто-пото
да преживе!

Слободан Дучић

Социјалисти су изгубили изборе.

Моли се поштени налазач да их врати.

Какве су му победе,
такви су му и резултати избора!

Можда је прерано да он оде са власти.
Нисмо довршили култ његове личности.

Драган Шушић

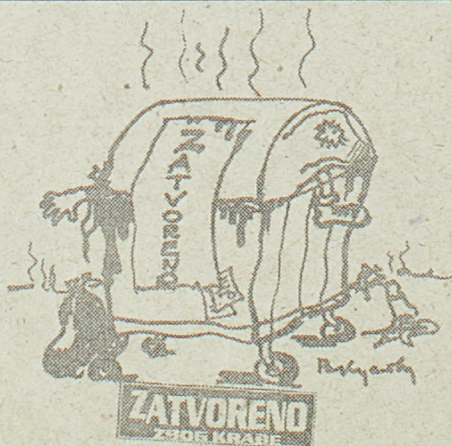
Силазите полако са положаја да не
изгубите равнотежу.

Први ред је распродан, постао је грађанин
другог реда.

Неће умријети за домовину, он за њу живи,
и то доста лоше.

Сада кад су нам скинуте санкције, видјело
се колико смо голи и боси.

Мијо Мирановић - ГРОФ

Карикатура: В.Кусовац

Добар глас се далеко
чује. Покрадени још гађе!

Наш кошмар је преко ноћи постао сан!

Павле Тончић

ОГЛАС:

Перемо и хемијски чисти мо биографије преко радио и ТВ таласа
под гаранцијом.

Бодирога Н
Телефон: 3232211

Председнику нема ко да пише -
телеграм подршке!

Нека је он нама жив и здрав, али да нас више
не воли!

Миодраг Лазаревић

Кад нам је динар био валута, живело се боље.

Кад председниковог сина заболи глава, лекар му
препише Галенику.

Душан Јоцић

Изборили смо се за демократију.
Победили смо сами себе.

Психијатри морају да нас лече од свих могућих
посматрача.

Александар М. Деветак

Живеће овај народ.
Значи, опет привремено решење!

Воља народа је ДОСТАВЉЕНА СКУПШТИНИ!
Зоран Богдановић

Ако нам се ОБО дешава сшало,
онда ТО није ТО, него ОНО!

Пуш за небо је праби.
Све осшало су сшранушнице.

Никола Станковић

Пријатељ је највећи човеков пас.

Вратили би се они на место злочина, али још
није упражњено.

Милен Миливојевић

**ПА ШТА АКО ЈЕ РЕЖИМ
СКИНУТ! НИЈЕ СИЛОВАН!**

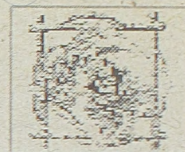
**ПАД РЕЖИМА ЈЕ НАЈВИШЕ
ПОГОДИО САТИРИЧАРЕ.
ИЗГУБИЛИ СМО ТЕМУ!**

**НИСУ ОНИ ЗА ДУГЕ СТАЗЕ. ОНИ
СУ ЗА ПРЕКИ СУД!**

Драгољуб Дуре Николић

Карикатура: С. Обрадовић

Црногорске политичке (не)прилике

У ОВОЈ ЗЕМЉИ НИКО НЕЋЕ ДА ЧУВА ГОВЕДА

Драго Бојовић

Кад се десио онај септембарски изборни земљотрес у Србији, овдје се добио утисак да је хипоцентар испод саме Подгорице. Политичка контузованост и парализа била је потпуна и тешко је било установити да ли је више погодила ове на власти или оне у опозицији. И једни, и други су своје стратешке планове правили у чврстом увјерењу да ће Слобо на Дедињу царовати бар још осам година. Сад је све пало у воду и отуда општа конфузија и пометња. Дани пролазе, а од званичника се нико не изјашњава. Народ збуњен, а нико да му каже да ли да се радује, да ли да тугује... А да сам нешто предузме боји се истрчаће пред руду, па ће га то, као и много пута раније, дебело коштати. Истина, ту и тамо појави се у јавности и по неки политичар, по правилу они из другог плана, који уопштено и магловито износе неке страначке преокупације. Чак и ови из владајуће коалиције свирају по неким страначким партитурама. "Води ли ико овдје рачуна о интересима државе", пита се изнервирани Михаило Радојичић - Шок. Свако, каже, гледа себе; Црна Гора, ко те јебе". Да су ствари постале озбиљне види се и по томе што је новопечени отац нације Јеврем Брковић нашао за потребно да реагује. Њега је узнемирила појава малодушности и колебљивости код неких виђених актера актуелног црногорског политичког курса, а то би у овом историјски преломном тренутку могло озбиљно да угрози сјајне резултате постигнуте у редефинисању државно-правног статуса. Јевремову бојазан изазивају Свето Маровић и Филип Вујановић, који су, очас Срби, очас Црногорци. "Не може се, мој Филипе, и уз гусле, и уз дипле". То га је, каже Јешо, научила његова мајка Горка. Па сад, у њено вријеме могуће да је било тако, али данас сигурно није. Еластичност и флексибилност, ту нову особину наших политичара најбоље је дефинисао Новак Килибарда: "Политичар који није спреман да

сваког дана мијења своје мишљење, нека иде да чува говеда". Академик Жарко Ђуровић је прије неколико година за пјесму Пресвлакачи проглашен за сатиричара године. Можда Јеврем, због вишегодишњег самоизгнанства у њихову лијепу, није примјетио да су овдје двостолицаши и превртачи већ створили респектабилну традицију. Уосталом, ми смо земља која има конвертаниблну валуту, а вјерских и националних конвертита има у посљедње вријеме колико хоћеш. Друштво је у транзицији. Ипак, све ово што се дешавало на црногорској плуралистичкој сцени прије 5. октобра, кад су потопљене задње наде да би се некако могао сачувати статус кво, досад није виђено. На страначким раскрсницама стварала се неописива гужва. Претрчавало се и на црвено. Кад се ситуација мало разбистрила прекомпонована политичка позорница није се могла препознати. Перовић уз Ђукановића, Шоћ уз Жижића, Жижић уз Ђинђу и Батића. Народ посматра перестројку и у чуду се крсти. Не би се могло рећи да је много збуњен или изненађен. А поготово не разочаран. Уствари, поштено говорећи, није ништа ни очекивао. Од добитака се већ одавно одвикао. На губитке огуглао. Па ипак, нешто му није свеједно. Повријеђена му је сујета. Колико до јуче били светионик Балкана, узор Југоисточној Европи у развијању демократских и економских реформи и европских и трансатланских интеграција. Били центар. Овдје се долазило ко на хабу. А сад: нико да наврати; макар и у пролазу. Једини европски угледник који нас је посјетио у посљедња два мјесеца био је Милорад Додик. Још нешто људи никако не могу да схвате. До јуче имали предсједника кога у свијету нико није признавао, лише Црне Горе. Сад добили предсједника кога признаје читав свијет, лише Црне Горе.

Тадија Поповић
(1938-2000)

КАКО СЕ ЗОВЕ ОНА ЗВЕЗДА

како се зове она звезда
што је воде бели сватови ноћи
на попасак дана
на бљуштур ветра
у крљушти сунца
како
не могу да се сетим
а знам да се презива слично
мојој комшиници
знам да је направљена тако
што је наслаган цвет на цвет
цвет на небо
помозите ми рећи
она се зове
она се зове
опет сам заборавио
далеко од злих очију
преко седам гора
и девет конака

ЕПИГРАМИ ЕВОЛУЦИЈА

Пас не бива човек
- Баш никако!
Од човека
пас постаје,
Врло лако.

МАЈМУНЧЕ

Спопаде га
Страшна дрека,
Много личи
На човека.

ПЕНЗИОНЕРСКА

Не може нам
Нико ништа,
Хранимо се
Са ђубришта.

Митар Митровић

И прије је било издајника, али се нијесу хвалили тиме.

За изборе смо се уписали у спискове. Неки су још раније заведени.

Бождар С. Николић

Кад год радимо против себе немамо ни једног издајника.

*Од свих кинеских провинција једино ми
прођосмо без поплава.*

Пагађају има ли живота на Марсу, као да се не зна одакле смо ми пали.

*Толико сам стекао у животу да ми је свако
путовање - пресељење!*

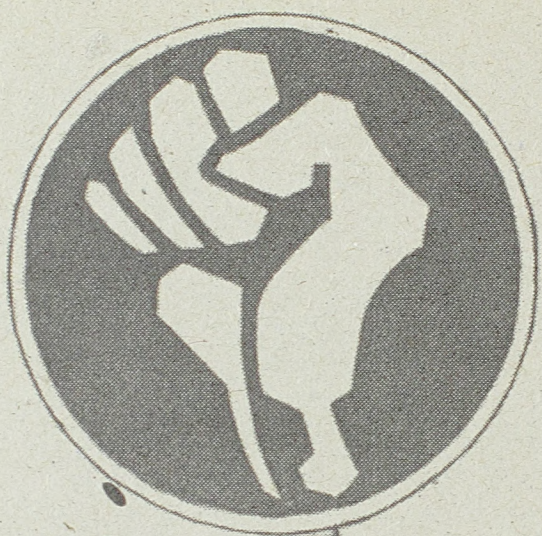
Посао је завршила пета колона. Прве четири су дезертирале.

Ваше овце су на броју. Јагњад су поједена.

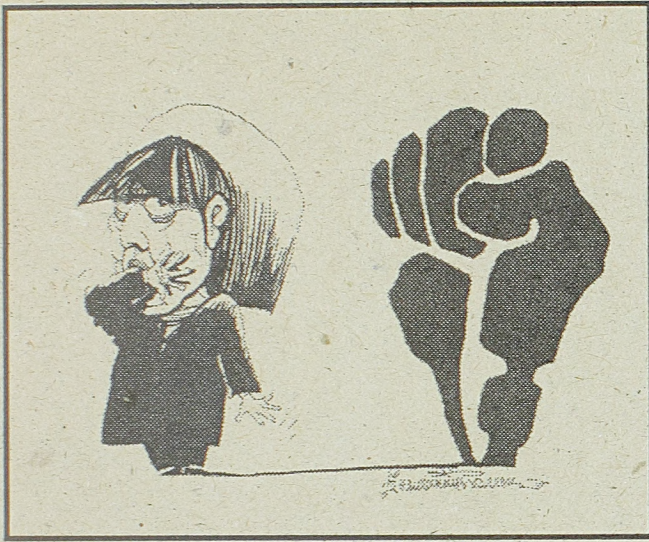
Владислав Влаховић

Гуу рѳѳаа Нам се.....

Small, illegible signature or text at the bottom left corner.

Горан Величанин

ЗЛИКОВАЦ

Зликовац тражи поштени теретман,
Спреман за сарадњу, полтронство, кетман.

Да му отето неко не отме
Спреман кроз иглене уши да се протне.

Намешта спретно своју нову маску
И хитро шири заставу демократску.

Ваљда је стигла златна слобода
И пацовима који беже с брода!

Што је било било, та ваљда смо људи!
Зар кривцима за то треба да се суди?

Нисмо ваљда дотле на поштење спали,
Та, зар нисмо мртве давно покопали?

Нека и зликовац терет с душе скине:
Зар сад у слободи - да страда и гине?!

ЧЕСТИТКА

Коштуници

Ми више нисмо имали где!
Или слободни или - да се мре!

Пуче колан кобириног паше
Који хтеде нас трајно да јаше.

Ником одсад не певамо оде
Осим ода у славу слободе.

(Колико си на страни слободе
И теби ће припадати оде.)

Коштунице, чувај бистру главу -
Да избегнеш сатиричну славу.

Буди скроман, обичан, чак грешан,
Само немој да испаднеш смешан.

На теби је да мислиш о себи,
Да нас против окренуо не би.

С моје стране, трудићу се лично
Да ти нађем нешто сатирично!

Да нам никад поново не дође
Кобна мода јединога вође!

Растко Закић

САЈАМ КЊИГА 2000.

**Чађи затворен вихор у хали
између ђака студената писаца
дим испред месо на роштиљу гланца
књига уз књигу на махове жвали**

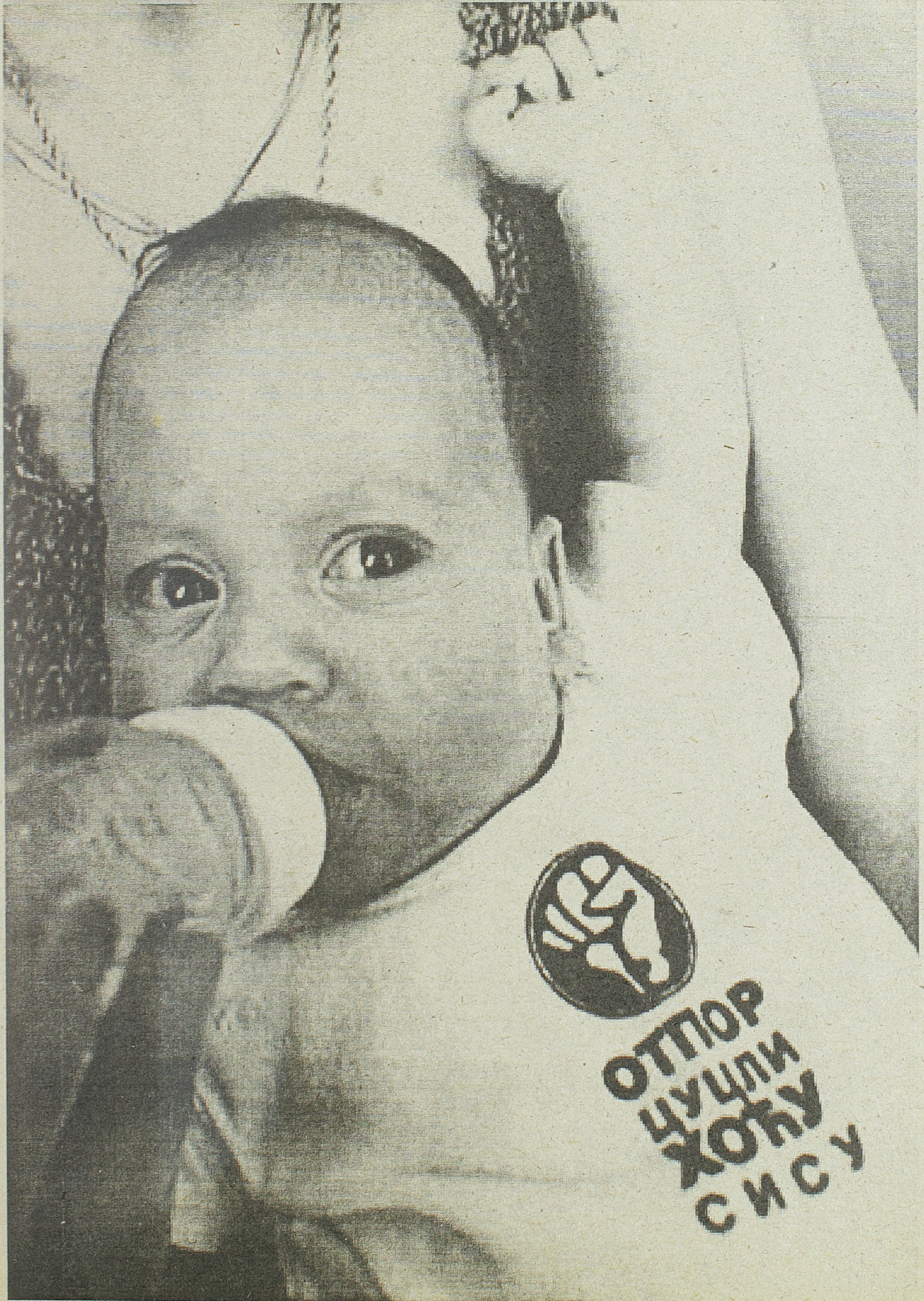
**гласови ко пред оскорушом влаже
наизменично и блудни и прости
бахато свели трајни у пакости
место у себи код других се траже**

**кораца у зноју мало слеђени
светом обезнађене полулопте
неприметно распусно омеђени**

**ко тамна страна ужутелог листа
нуде се страсти хладно без грехоте
судбини књиге што је болно иста**

Миодраг Максимовић

из јежевог албума

"Дужна као држава, тражи пријатеља у невољи. Ако имаш добре намере и доста новца - јави се".

*/Хало огласи,
"она тражи њега"/*

"Допадљив, карактеран, одговарајући Београђанин /34/184/85/ тражи жену због потомства. Ако си лепа и здрава, јави се да ми родиш дете."

*/Хало огласи,
"он тражи њу"/*

"Вибро набијач жаба, 40KW!"

*/Хало огласи,
"машине и алати"/*

"Немачки врабац диже 500кг на 7м висине, а 250 на 14м."

*/Хало огласи,
"машине и алати"/*

"Афричког папагаја - какаду - старог год. дана, мењам за техничку робу исте вредности."

*/Хало огласи,
"разно"/*

"Продајем светлећу рекламу жмачомен' и пластичне очи за крпене лутке"

*/Хало огласи,
"разно"/*

"Газдарица самица, издаје собу за две самице са ТА-пећи."

*/Хало огласи,
"собе-издавање"/*

"Фризерском салону потребна радница са искуством за жене."

*/Хало огласи,
"запослење-занатство"/*

ХАЛО ОГЛАСИ /1998 год.

ЕМОЦИЈЕ
Приређује Ивана Богичевић

Дана 3. маја 1995., око 13:15, у једној од сиво-суморних вишеспратница НовогБеограда, наша јунакиња, Даница Б., остала је заглављена у лифту, пошто је претходно решила да крене у обилазак изложбе у центру града.

- Комшинице Дано, хоћете ли да вас нечим забавим? – предусретљиво је упитао Радојко, комшија из дијагоналног стана, који већи део свог живота беше провео у Француској и Канади.

- Не, хвала. – одговори Даница мртва-хладна. – Али, ако можете позовите ми Нецу из приземља. - Неца је живео у приземљу и из незнатних разлога полагао је право на кључ лифта.

- Како да не. – рече Радојко и оде.

- Ивана, сине, јеси ли ту? – упита Даница своју ћерку.

- Ту сам, мама. – рече Ивана.

- Неца стиже за пола сата са посла. Тако кажу Дуца и Маца. – рече, враћајући се са приземља, захуктали Радојко. Маца је била Нецина жена, а Дуца син.

- Море, пичка му-материна. – рече Ивана. Радојко је згрануто погледа. Даница поче да се забавља отварајући и затварајући унутрашња врата лифта. Беше 13:45. У међувремену остатак комшилука био је принуђен да иде пешке. На тренутак из своје гарсоњере излетеше Милена и Миле, са своје двоје деце, Миленином мајком и трочланом породицом избеглица из Дрвара. Кад' су видели да у лифту није нико њихов, вратише се у стан.

- Ех, Боже – вајкао се Радојко – у Канади су лифтови пространи, миришу, има клупица да се седне, има човек новине да прочита, просто ти дође милина да се заглавиш. Утом се крај лифта створила Даницина млађа ћерка Миља.

- Миљо, сине, приђи. – рече Даница као да је била на самртничкој постељи, а не у лифту. Миља приђе. Било је 14:25.

- Како је било у школи? – упита Даница брижно.

- Добро. – рече Миља жваћући.

- Шта то једеш, сине?

- Сендвич. – рече Миља.

- Па једи сармице од зеља, скувала је мама.

- Нећу, сад ми ништа не можеш. – рече Миља и оде напоље. Утом се нешто зачу.

- То је телефон. Ивана, сине, иди јави – успаничи се Даница из лифта.

- Хало. - Могу ли добити Даницу?

- Не. Она је заглављена у лифту.

- Ау. А хоће ли доћи сутра на посао?

- Чекајте да питам. Хеј, мама, жоћеш да идеш сутра на посао?

- Па ја бих, ако изађем из лифта. – била је оптимистична Даница.

- Каже да хоће, ако изађе из лифта.

- Аха. Добро, довиђења. Поздравите је.

- Добро.

- Ко је то био, сине?
- Рада из Керамике Младеновац. Поздравља те.

- Хвала, сине. – била је ведра Даница.
- Комшинице Дано - избебуха се појавио онај стјуард са четвртог спрата, овог пута без феферона и хлеба. Било је 14:45. Даница је заиста, на савет Нециног сина, Дуце, кулирала. Неца се није појављивао.

- Молим? – прену се Даница
- Ја сам опет. Комшија са четвртог.
- Аха.
- Нешто сам мислио, ако не можете да дохватите ту горњу ручку са точкићем, можда бисте могли да дохватите доњу.

- Коју доњу?
- Па ону леву доле.
- Богами, - рече Даница – ја доле видим само бетон... Ију, види молим те, на бетону пише кредом "Ивана". Ивана, сине јеси се ти то потписала?

- Нисам мама.
- Ију! – врисну Даница
- Шта је сад? – сви скочише, а Миле и Милена са чопором поново провирише из гарсоњере.

- Пише још нешто испод.
- Шта пише? – упита Ивана.
- Не смем да кажем. – и скоро шапагом, Даница прочита – пише "курва".

- Па добро, комшинице, јесте ли пронашли ту доњу ручку? – био је упоран стјуард са четвртог.
- Јок. – одбруси Даница и поче да се забавља безобразним графитима.

- А да разбијемо стакло, да јој додамо воде или кафе, или неки сендвич ако треба.– огласио са столице запостављени Радојко.

- Хвала Богу, добро сам се најела пре него што сам пошла. – била је задовољна Даница. Било је 15:00. Даница је и даље кулирала. Неце није било.

- Таман посла да разбијамо и да будемо насилни – наишла је психолошкиња са седмог спрата.
- Ово мора да се разреши на цивилизован начин.

- А ја бих баш да разбијам - сврбела је песница комшију са четвртог.

- Ех, кад се оно наш поштар Давид заглавио, моја жена му је доносила и кафу, и храну, и ракијицу, па се њему није ни журило да изађе. – храбрио је Радојко Даницу.

- А да позовемо хитне интервенције? Боље то, него Нецу да чекамо. – интелигентно закључи онај са четвртог.

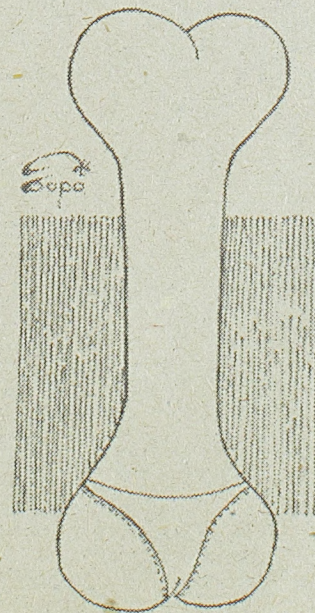
- 'Ајде! – сви похрлише на своје телефоне. Остаде празна столица пред лифтом. За то време, а беше већ 15:15, Даница је извадила садржај своје ташне и почела да га проучава. Боже, чега све ту беше! Прво је разгледала свој

телефонски именик и присећала се свих који су у њему забележени. Па онда, рачуни за струју и комуналије, од осамдесет седме на овамо. Па стари лекарски налази, упуту за специјалистичке прегледе на које никад није отишла, спискови потребштина за продавницу и пијацу... Даница се лудо забављала, рекапитулирајући свој живот, који на неки начин, ето, може да стане у једну женску ташну. Лагано, али сигурно, Даници је мисао о изласку из лифта била све мрскија, а безобразни графити, телефонски именик, лекарски налази и рачуни све забавнији. Коначно је била у прилици да упореди број својих еритроцита од пре пет година са данашњим бројем, да проучи инфлаторну стопу на основу рачуна и изведе многе закључке о животу, за шта никада раније није имала довољно времена. Схватила је да је далеко боље дане проводити у лифту, где си барем сам, а не гурати се по аутобусима, станovima, фабрикама, домовима здравља... Заиста, спољни свет је одвратан, суров, незајажљив. Када је два сата касније, на опште одушевљење и олакшање свих станара, служба за "хитне" интервенције стигла, Даница је категорички одбила да напусти свој лифт.

- Не пада ми на памет. - чврсто и одлучно је рекла.

Радојкова жена донела јој је кафу, Милена мусаку, Лидија ракијицу и Даница се осећала царски. Мушки забављачи смењивали су се на столици испред лифта, док је Даница уживала. Сви остали су убудуће морали да иду пешке, а Неце и даље није било.

Ивана Божићевић

Карикатура: Б. Марковић

КОЛЕКТОР ПРЕДСЕДНИКА ОПШТИНЕ

Вангел Козма, Албанија

Лојално сам дремао, кад зазвони телефон. Тражили су ме. Глас са друге стране саопшти ми свечано да ме хитно траже из Президијума и моле да прекинем сваки други посао, пошто је у питању судбина нације, коју сам увек поштовао. Пођох, а на улазу су ме чекала кола, која су послали по мене. На први поглед, овај неочекивани позив ме је мало зачудио, иако сам одавно имао предосећање да ћу једног дана бити потребан нацији и да ће ме позвати. И како изгледа, тај дан је наступио!

Председник ме је сачекао испред свог кабинета, ћутећи ми стегнуо руку и направио места да уђем. Око стола, који је личио на ковчег за киклопа, седели су представници свих парламентарних партија, па су ту били чак и они из опозиције, који нису ступили у парламент још од дана избора.

- Чули смо - рекао је Председник - да сте изјавили како сте у стању да уредите нашу престолницу за цигло 24 часа, под условом да вас поставимо за председника општине. То нам је рекао министар-председник, који вас моли за извињење што је морао да оде, јер има сусрет са Друштвом независних акушерки. Уосталом, да ли је тачно да можете да уредите престолницу за 24 часа?

На тренутак се замислих и сетих да сам ове речи стварно изговорио у здравици, на свадби мог синовца, и то пошто сам попио два литра ракије. Затим рекох свечано:

- Да, господо! Рекао сам то и спреман сам да уредим нашу престолницу за 24 часа.

Сви присутни ударише у аплауз и почеше да се гурају ко ће први да ме загрли и пољуби.

- Видите ли - настављао је президент - веровао сам да прави људи, као што сте ви, делају по принципу Во се веже за рогове, а човек за реч и Шта си надробио, то ћеш и покусати! У име државе којом руководим И у име свих политичких снага чији представници седе око овог историјског стола, постављам вас за председника општине главног града на период од 24 часа, са почетком од овог тренутка. Кад завршите своју мисију, прогласићемо вас за почасног грађанина и ваша биста ће украсти центар наше европске пртолнице. На располагању су вам све структуре локалне власти, имате И подршку владе. А, од чега мислите да започнете, господине?

Погледах испод ока представнике народа, коме сам био потребан, И чврстим гласом рекох:

- Почећу од највећег залогаја: канализација!

- Одлична идеја! - викну у један глас И позиција И опозиција. - Добро каже наш народ Чиста латрина - обаз домаћина!

Затражих да ми се јаве министри грађевинства, туризма и одбране.

- Ви, као министар грађевинства, треба да ми за један час обезбедите 700.000 км канализационих цеви колектор. Јесте ли разумели?

Разумем! - рече министар и изађе.

Тада се обратих министру одбране:

- Тражим од вас да сви радници водовода И канализације одмах буду снабдевени гас-маскама.

Изађе и овај министар. Остао је министар туризма. Рекох му:

- А ви ћете за сутра обезбедити резервације за 700.000 страних туриста. Убедите их да лепшег места од наше престолнице нема нигде на свету. Идите!

Оде и овај министар. Али, изненада се врати министар грађевинарства.

- Господине председниче општине, где ћемо да сместимо главни колектор, главну септичку јаму?

На кратко се замислих. Стварно је то био велики проблем. Где год да је изградимо, одмах ће почети протести, пошто нико не жели туђи нужник у свом дворишту. Политичка ситуација у земљи је јако деликатна и свака моја погрешка може да доведе до грађанског рата. Али, ја сам знао како се жртвује за народ и државу, и зато мирно рекох:

- Поставите га код моје куће!

Министри отишли, а ја са прозора свог кабинета гледам искре заваривања и буку булдожера. Радови су напредовали фантастично и - тада се поново мојави министар:

- Господине, ово је чудо! - рече одушевљено. - Колектори раде! Под вашим руководством претворили смо у стварност један вековни сан нашег народа!

Устадох, поправих на грудима председничку ленту и рекох:

- А сад отворите главни колектор!

Из недара града се зачу бурлање као крчање црева неког огромног чудовишта, а мене обли једна пријатна и до данас непозната топлина... Осећао сам се ослобођен и срећан.

Лоше је то што сам се пробудио пре него што су стигли да ме одликују Орденом заслуга за Отаџбину.

Српско-бугарски дијалог:

Ех, друже, кад би знао шта те чека...!

СТРШЕЛОВИ * ВИЦЕВИ

Слободан Милошевић пита Вељка Вулканова:

- Јеси ли ми још пријатељ?

- У Бугарској немаш бољег пријатеља од мене! - уверава га Вељко.

- онда имам једну молбу - каже му Слоба. - Изађи на митинг опозиције и реци оно што си рекао на бугарској телевизији: да су избори у Југославији били поштени.

- Шта говориш?! - стресао се вељко. - Хоћеш да ти пребију најбољег пријатеља. А с ким ћеш после да пијеш ракију у Пјонгјангу?

Продавачица продаје банане на тргу "Шанз Елизе".

- Госпођице, госпођице, купите банане.

- Дајте ми једну. Колико кошта?

- Један франак, госпођо.

- Зашто сте ми мало пре рекли госпођице, а сада госпођо?

- Ох, кад сам видела како сте узели банану...!

- Знаш ли зашто слепи не скачу с падобраном?

- Знам. Зато што би слепчевом псу-водичу препукло срце од страха.

Ауто "запорожац" удара у "мерцедес". Из "мерцедеса" излази руски нови богаташ и виче:

- Зар не видиш куда возиш?!

Возач "запорожца" му усплахилено одговара:

- Видим, али сам мислио да се ви не заустављате на црвени семафор!

Гост седи око једног сата у ресторану чекајући порудбину и на крају зове шефа сале:

- Ево вам десет долара, купите цвеће вашој конобарици.

- О, зар вам се толико допала?

- Није, али мислим да је умрла.

МАРЕНГЕЊА

”У подне пију пиво, после посла пију пиво, онда посрћу кући да би тешко хркали пре него што се пробуде са стршним мамурлуком”, рекао је мој другар о активностима у слободном времену мојих земљака, Зимбабвеанаца, нарочито мушкараца. Онда читава ствар почиње од почетка, у покушају да се победи мамурлук.

”Избегни мамурлук, остани пијан”, гласи локална налепница за кола.

Има једна прича о оцу који би се увек постарао да се кући врати пијан, тешко баздећи на алкохол. Његов синчић би увек осећао пиво сво док није почео да мисли да је то посебни мирис његовог тате. Онда је једнога дана дечкић пролазио поред пивнице одакле му је тешки смрад традиционалног пива ударио у нос. ”Мамице, могу да осетим да је тата овде”, приметило је невинашце.

”Зимбабвеански црнци не знају како је лепа њихова замља”, пожалио се једном председник туристичке организације. Овај постарији господин је запослен да се постара да се Зимбабвеанци, нарочито црнци, диве лепотама своје земље. Надао се да ће на крају они, уместо да иду ”кући” (кумусха), посећивати туристичка места напуштајући одлазак кући што подсећа на еру владавине белаца пре 1980. Тада су црнци без икакве сумње знали да су дошли у град да буду радна снага за индустрију белог човека и путовали су натраг у своје сеоске домове да се одморе и буду још једном људска бића.

Стари господин једноставно не може да процени да се афричко осећање слободног времена можда не поклапа са европским смислом радости живота. То је такође ствар естетских разлика. Они не маре за чудесне воде Муси Ва Тунја (Дим који грми) - Викторија водопада, који ричу и грме да узбуде и најпоспанију машту. Не маре за чуда великог зимбабвеанског националног споменика и његова древна архитектонска узбуђења. Не маре за лепоте планина и брда Источне планинске области, за коју се говори да је лепа преко целе године. Црним Зимбабвеанцима није стало да проведу целу недељу зурећи у грмеће воде водопада или рад у камену Великог Зимбабвеа. Не, није то њихова шема ствари.

Зимбабвеански мушкарци су углавном у стању непрекидног пијанства, не пијани од рада или других страсти, већ пијани од правог алкохола. Зимбабвеанац је или пијан, или баш у

тренутку да се опије или се опоравља од пијанства. То су наша три стања бивствовања, зимбабвеанских мушкараца, и црних и белих.

Недавно су двојица испичутура сажели ову алкохоличарску драму изазивајући један другог на такмичење у пијењу. Сцена је била један бар у малом јужњачком граду Масвинго. Пили су све док нису пали у несвест. Морали су да их однесу у болницу где им је алкохолно пиће извучено из вена које су садржавале више алкохола него људске крви.

Упитајте било ког Зимбабвеанца о његовом слободном времену и добићете фасцирајуће одговоре. ”Зурење у воду која пада са стене није моја идеја уживања у животу”, казао је један пословни консултант. Његова компанија га је одвела на језеро Кариба туристичким бродом на три дана. Није било ни сенке уживања на његовом лицу када се вратио.

У земљи чија су највећа стамбена насеља саграђена углавном за мигрирајуће раднике, већина Харареанаца нема другог начина ”убијања времена” осим пивнице или бара. Једва да има икаквог простора у стамбеним насељима или квартовима за било шта креативно или релаксирајуће. Куће су крцате као увећане кутије за шибице набацане без икакве имагинације на фудбалску падину. Деца немају простора чак ни да гурају аутомобилчиће или потрче неколико корака пре него што се врате с разбијеним носем којим су лупили о зид.

Тако човек излази, препуштајући жену и децу њиховој судбини. Обична Зимбабвеанка нема слободног времена у распореду ствари. Уколико има, онда је то скривени програм пре него отворени. Или уколико станује у центру града, могла би у крајњем случају да замоли служавку да одведе децу у парк у недељу после подне. Може да се определи за сапунске драме холивудског типа којима обилују биоскопи у ужем делу града.

Када Зимбабвеанац каже "Хајд'мо на пиће", он то и мисли. "Хајд'мо на по једно", једноставно значи почнимо са по једним и наставимо све док не можемо више да бројимо. Онда пијење постаје грубо и суровост се наставља. На крају ће Зимбабвеанац увек попити "још једно за пут", али са бројним путевима града "једно за пут" може у ствари да буде поплава

Зимбабвеански викенди, нарочито крај месеца, су дани смрти. Возач у другим колима је вероватно пијан у подне, мортус пијан у поноћ и безнадежно пијан у ситним сатима јутра. Пешак који хода по тротоару или по ивици пута није трезан колико би могао да изгледа. Пођите на зимбабвеанску забаву и погледајте припремљену количину алкохола који чека. Онда, на крају забаве, погледајте пијана лица, почујте пијане увреде и вероватно ћете бити сведок туча пијанаца.

"Ишли смо из рата пре десет година, али се ми још увек понашамо тако милитаристички", један мој пријатељ је једном прокоментарисао. Ишли смо из рата, да, али рат још није изашао из нас. Можда је то постала стална црта зимбабвеанске културне егзистенције.

Не, ово није да се оцртају Зимбабвеанци као протуве које ковитлају пушком, л који натапају стопала у пићу пре него што отпочну каубојско препуцавање. Не. Ми конзумирамо огромне количине алкохола и онда играмо уз нашу популарну музику.

Зимбабвеанци увек певају и играју. На концерту Томаса Мапфума гледалиште није изостављено. Они певају и играју заједно са својом звездом који са сваки албумом добија нови надимак. Целоноћна пунгве (музички концерт) јесте обележје зимбабвеанског распореда забављања на крају сваког месеца. Играње и пијење (које не досеже сасвим гаучо игре Латинске Америке) постаје све јаче и веселјаци возе кући опијени музиком, игром и огромним количинама алкохола.

Најзад, ту је увек недеља да се човек прибере. Све је сконцентрисано на пијење пива. После фудбалске утакмице, место где се одлази јесте бар. После посла, то је бар. На забави, то су тешка опијања све док се људи не стрпоштају. Забава без довољно алкохола је од самог почетка осуђена на пропаст.

Пре него што се школа изгради, у било којој стамбеној области, бар је већ ту, видљив. Школе и клинике могу да дођу касније. И имена пивница све говоре - рамбанаји (иди и разведи се); мапитикоти (место многих жипона); манхеде (лежање на леђима, што сугерира сексуални чин); маковхороси (цугање за време паузе за ручак у

радном комбинезону); мушајамбереко (онај ко је дигао руке од подизања деце ради уживања у алкохолу и сексу). Пијење пива и жене: активност зимбабвеанских мушкараца у слободном времену.

Од независности 1980. појавило се ново откриће за слободно време. Зимбабвеанци воле свој фудбал без обзира какав. Али су остарели играчи, они који су одавно играли у школи, сувише стари или заузети за такмичарски фудбал. Они сада воде оно што се зове "клубови испичатура" чија је главна мисија да прекрше сва фудбалска правила. Најпре, ту је 30 играча уместо нормално 22. А као прва помоћ повређени су послужени криглама пива. Било који играч испичатура који осети да га је грло засврбело за "пићем" једноставно изађе да у прабини пије.

Уколико је одсуство библиотеке у општини индикација неписмености, онда су скоро све зимбабвеанске општине неписмене. Сама реч "библиотека" је повезана са школом; књиге су за ученике док се ови боре да положе своје испите, и уколико седиш у бару и читаш књигу, посетиоци ће те убрзо подсетити да, "Ово није учioniца, ово је бар."

Писац Чарлс Мунгоши мој другар, има репутацију да заборавља књиге у бару. Али када следећег јутра оде натраг увек нађе књиге тамо где их је оставио. Читање књига је за већину Зимбабвеанаца активност тако усамљеничка као и њихово писање. Тако да они одабирају разговор.

Наша земља је земља ожењених мушкараца, не удатих жена. По баровима се појављују само неудате жене, да испију свој део пића, тражећи мушкарце. Или неудате жене, које су "изведене" од стране својих младића. Удате жене, не. Барови су груба места где пристојна жена не треба никада да се усуди, тако теку размишљања. И чак и за време пригодних пикника, или испијања пива на обали реке уз пратњу музике из малог транзистора, обично се не могу видети супруге. Оне не постоје. То је домен пријатељица. Тако да жене седе код куће плетући, рибајући прљав под, мењајући пелене и углавном су код куће доступне.

Зимбабвеанци воле забаве тако да су мајке са средњим примањима измислиле своју сопствену врсту забаве, "кухињску забаву". Обично се догађају суботом после подне да би се колективно пожелело "збогом слободи" младој жени која се усудила да уђе у брак. "Кухињска забава" је сада на уснама већине жена, на телефону, на улици. На диско.

Диско је такође место за мушкарце и неудате жене које су или у тражењу "улова" како се то зове, или су их њихови младићи извели. Удате жене су осуђене да остану код куће, досађујући се, али су резигнираће на то. "Мушкарци ће се вратити", тетка, традиционални саветник, обично теши жену. И она сама је кроз то прошла. Није се развела јер је била способна да остане покорна, не протестујући.

Овај тип слободног времена: "Да нас то све не уништи све док смо, у име бара, маренгења (оборени алкохолем).

СТРЕПТОВИЦИН 041 / 40-40-40

Да је смех најбољи лек, види се и по томе што га нема у апотекама.
Ово је једина апотека у којој се овај лек издаје без рецепта.

СРПСКИ ЗА НЕУПУЋЕНЕ ЕНГЛЕЗЕ ...

Go escape = Иди бегај

Which one is it to you, brother, since this morning = Који ти је, бре, од јутрос

Eat the job = Изеш пос'о

Only killer = Самоубица

Sea march = Море марш!

I am all on five = Сав сам напет

Drowning socialism = Утопистички социјализам

Thank you for the question = Хвала на питању

He is a big animal = Он је велика зверка

Two eggs on eye = Два јаја на око

She is in second stage = Она је у другом стању

On the face of the place = На лицу места

Peoples and peoplesnalties = Народи и народности

On Hook's summer = На Куково лето

He loops himself there where he has no place = Петља се тамо где му није место

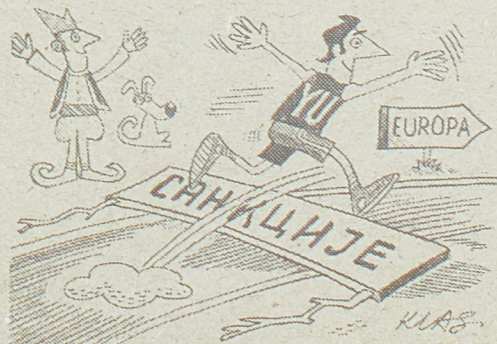
I wish to elephant myself on you = Желим да се наслоним на тебе

He was put on wall paper = Ставили га на тапет

He salts his brain = Соли му памет

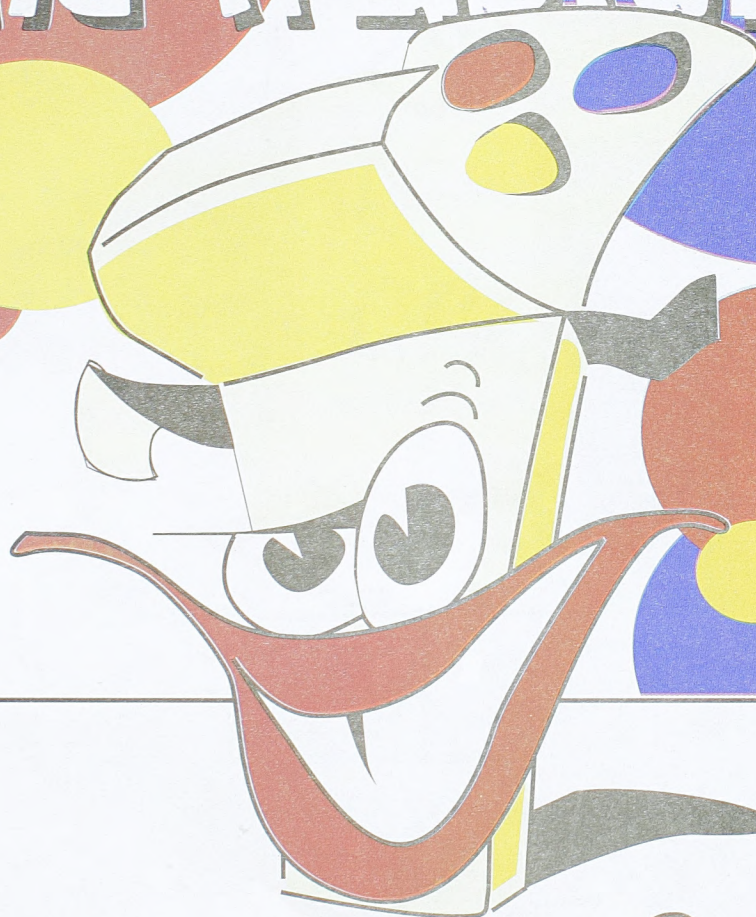
He blacksmiths her in stars = Он је кује у звезде

Language in souce = Језик у сосу

Карикатура: Александар Клас

novi lek
na tržištu!!!

041404040

streptoVICin

dnevna doza 07-21 2,8 din
noćna i vikend doza 21-07 1,4 din

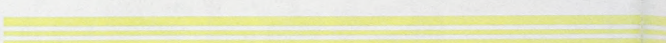

“HEMKOL”

- BOJE I LAKOVI
- FASADE
- IZOLACIJE

CENE UPOLA KOD HEMKOLA

ZAVRŠNI RADOVI U GRAĐEVINARSTVU: :

- **Molersko-farbarski**
- **Keramičarski**
- **Parketarski**

SEDIŠTE FIRME: Trg oslobođenja br.9 Lešnica
tel. 015/840-273, mobtel: 063/286-396